

[Schovelin.]

at spekulere paa baade i Opgang og i Nedgang.“

Den Gang imødesaa det ærede Medlem altsaa Terminsordningen med Glæde; nu da vi endelig staar overfor dens Gennemførelse, er han fuld af Betænkkeligheder og retter Henstilling til Ministeren om dog endelig at lade være at opfylde dette hans kære Ønske. Jeg haaber lige modsat, at den højtærede Minister vil følge det ærede Medlem, som vi kendte ham i 1921, og som han nu synes at være forsvundet af det ærede Medlems Bevidsthed, og gøre ham den Glæde at gennemføre denne Ordning.

Bramsnæs: Jeg kan trøste det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds med, at mine principielle Anskuelser paa dette Punkt ingen Ændring er undergaaet. Men det ærede Medlem maa jo vide, at der i Loven af 1919 forelaa bestemte Regler for, hvorledes Terminsnoteringen skulde indføres, og hvorledes Likvidationskassen skulde indrettes, medens der nu intet som helst findes i Loven derom. Derfor siger jeg: Det kunde interessere mig at faa at vide, hvorledes det tænkes ordnet. Ganske vist er det ærede Medlem jo selv klar over, at naar han har beskæftiget sig med Sagen, behøver andre ikke at gøre det — i den Retning kender vi det ærede Medlem tilstrækkeligt her i Tinget. Men i den Henseende kan jeg og maaske andre med mig ikke være ganske enig med det ærede Medlem. Det kan godt være, at den Plan med Hensyn til Terminsnoteringsordningen, som det ærede Medlem nu omtaler i saa rosende Toner, og som han har ment at ville gennemføre, ikke er den bedste. Det synes jo nærmest, som om det ærede Medlem er betænkelig ved at lade Udvalget faa noget at vide derom, og det tyder paa, at det ærede Medlem ikke selv er sikker paa, at hans Plan er den bedste. Jeg har ønsket, at Udvalget faar Lov til at se nærmere paa, hvad der er tænkt med denne Likvidationskasseordning, og det staar i den skønneste Overensstemmelse med de Ønsker, jeg nærede, den Gang jeg udtalte mig i 1921.

Handelsministeren (Stensballe): Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) spurgte om, hvorledes Ansvaret skulde fordeles ved Terminsordningen. Om dette Spørgsmaal har det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds givet ret indgaaende

Oplysninger i sin første Tale, og jeg kan henholde mig hertil. Selvfølgelig kan Udvalget komme til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, idet det, som jeg sagde før, i Løbet af nogle faa Dage vil være en Kendsgerning, at der er udstedt Bekendtgørelse i Henhold til den gældende Lov; den vil være offentlig tilgængelig og altsaa ogsaa tilgængelig for Udvalget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Jens Villemoes: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning

vedtoges dette Forslag.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i midlertidig Lov af 1. April 1911 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 57).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Rytter): Jeg har den Ære for det høje Ting at fremsætte Forslag til Lov om Ændring i midlertidig Lov af 1. April 1911 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen. I Straffeloven af 1866 var Reglerne om Børns Straffbarhed temmelig kategoriske. Børn over 10 Aar blev som Regel straffet. Men ifølge Sagens Natur blev det, efterhaanden som Udviklingen skred frem, sjældnere og sjældnere, at Børn blev draget til Ansvar. Derfor var det ganske naturligt, at man ved en senere Lovgivning satte Aldersgrænsen for Straffrihed fra 10 Aar op til 14 Aar og endvidere foreskrev, at unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar kunde fritages for Straf. Men det var altsaa en Undtagelse, at disse blev fritaget, og derfor skulde alle Sager vedrørende Fritagelse for Straf for unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar indsendes til Justitsministeriet. Disse Sagers Antal er steget stærkt i Aarenes Løb, idet man mere og mere er gaaet over til den Betragt-